

JEFFERY DEEVER

ČAS LOVU

ČTVRTÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

☰ KNIHA ZLIN

Čas lovu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver
Čas lovu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEFFERY DEAVER

ČAS LOVU

ČTVRTÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

*Všem přátelům
z hotelu Kastens Hotel Luisenhof v Hannoveru
za jejich ryzí laskavost a velkorysost
během mé nedávné cesty do Německa. Danke schön!*

Být člověkem znamená být projektantem.

– BILLY VAUGHN KOEN, *Diskuse o metodě*

DÍL 1

KAPESNÍ SLUNCE

úterý 20. září

1.

Past byla jednoduchost sama.

A stejně jako většina jednoduchých věcí dokonale zafungovala.

V dávno opuštěné dílně ve třetím patře firmy Welbourne & Sons Fabricators teď Colter Shaw tiše procházel mezi zaprášenými dřevěnými regály, v nichž rezivěly všelijaké nádrže a nádoby. Šest metrů před ním regály končily a přecházely v rozlehlou otevřenou halu plnou prastarých mahagonových pracovních stolů, které byly do jednoho ošoupané, poskvrněné a ponechané napospas hnilobě a plísní.

V hale stáli tři muži ve střízlivých oblecích. Byli zabraní do rozhovoru a jejich vzrušená gesta i bezstarostné hlasy prozrazovaly, že nemají tušení, že je někdo pozoruje.

Shaw se zastavil, příkrčil se za řadu regálů a vytáhl videokameru. Ta se podobala běžným přístrojům, jaké se dají objednat na Amazonu nebo v Best Buy, ale byl tu jeden rozdíl: vepředu neměla objektiv. Místo skleněného oka byla na půlmetrové ohebné tyči upevněna malá krabička. Shaw tyč ohnul do pravého úhlu, vysunul ji zpoza regálu a teprve pak stiskl na kameře tlačítko RECORD.

Po pár minutách, když muži stáli zády k němu, vystoupil ze skrýše a přesunul se za poslední řadu regálů.

A v tu chvíli past sklapla.

Shaw zavadil botou o nástražný drát, který vytrhl z nohy nejbližšího regálu závlačku, celá konstrukce se začala hroutit a spustila lavinu nádob, plechovek a bubnů. Shaw se přikrčil k podlaze a přesunul se dopředu, aby se vyhnul nejtěžším nádobám, ale několik mu jich přesto dopadlo na záda.

Tři muži se zprudka obrátili. Dva měli arabské rysy – Shaw věděl, že jsou to Saúdové. Třetím mužem byl běloch s nápadně světlou kůží, která kontrastovala s neméně nápadnou pletí jeho společníků. Vyšší z obou Arabů – nechal si říkat Rass – zvedl pistoli, kterou pohotově vytáhl, když se Shaw tak nešikovně prozradil. Všichni tři vyrazili proti netušenému návštěvníkovi, jenž se právě zvedal ze špinavé podlahy, a zvědavě se dívali, jaký úlovek se jim chytil do pasti: světlolasý třicátník sportovní postavy v džínách, černém tričku a kožené bundě. Pravou rukou se držel za levé rameno a s obličejem staženým v bolestivé grimase si mnul naražený kloub.

Rass zvedl ze země špionážní kameru, prohlédl si ji a vypnul nahrávání. Vsunul si přístroj do kapsy a Shaw se v duchu rozloučil s dvanácti sty dolary. To ho teď však trápilo ze všeho nejmíň.

Druhý Saúd jménem Ahmad si povzdechl. „No jo.“

Třetí muž, který se jmenoval Paul LeClaire, se chvíli tvářil zděšeně, načež přešel do ztrápeného módu.

Shaw si chvíli znechuceně prohlížel zborcený regál a pak se vyprostil z hory nádob. Z některých vytékaly nakysle čpící chemikálie.

Jednoduchost sama...

„Moment!“ vykřikl LeClaire a zamračil se. „Já ho znám! Pracuje pro pana Harmona. Na lidských zdrojích. Teda aspoň mi to tvrdil. Ale ve skutečnosti to byl tajnej! Sakra!“ Hlas se mu zlomil.

Shaw přemýšlel, jestli se LeClaire rozpláče.

„Policie?“ zeptal se Ahmad LeClairea.

„Já nevím. Jak to mám vědět?“

„Žádná policie,“ vložil se do toho Shaw. „Jsem soukromý vyšetřovatel.“ Zpražil LeClairea přísným pohledem. „Najali mě, abych vypátral Harmonova Jidáše.“

Ahmad přistoupil k oknu, zadíval se do ulice a pozorně si ji prohlédl. „Je tu ještě někdo?“ zeptal se Shawa.

„Ne.“

Muž se přesunul do přední části dílny a jeho pohyby prozrazovaly, že pod elegantním šedým sakem má hromadu pevných svalů. Pomalu otevřel dveře, vykoukl ven a opět je zavřel. Obrátil se k ostatním. „Ty,“ oslovil LeClairea. „Zkontroluj ho. Zbraně. A taky obsah kapes.“

„Já?“

„*Nás* nikdo nesledoval,“ opáčil Ahmad. „To tys byl neopatrný.“

„Ne, já ne. Fakt ne. Určitě.“

Ahmad mu zvednutím dlaně naznačil něco jako: *Neplatíme tě, abys tady kňoural.*

LeClaire, který působil stále zdrceněji, vykročil k Shawovi a opatrně ho prošacoval. Počínal si hodně ledabyly, a kdyby měl Shaw u sebe zbraň, což neměl, jeho poloautomatic za opaskem by u tohohle brídila dost možná prošel bez povšimnutí.

Rozklepané LeClaireovy prsty nicméně dokázaly nahmatat a vytahat obsah Shawových kapes. Když od Shawa odstoupil, držel v dlaních mobilní telefon, několik bankovek, zavírací nůž a peněženku. Otočil se a položil všechno na zaprášený stůl.

Shaw si dál hnětl rameno. Rass k němu naklonil hlavu a mlčky ho varoval, ať si dá na tyto pohyby pozor. Prst měl při tom stále položený na lučíku spouště. V tomto směru věděl, co dělá. Na druhou stranu jeho zbraň – chromovaná pistole, jejíž povrch se leskl jako zrcadlo – působila okázale a nápadně. Skutečný profil by nic podobného nenosil.

Nikdy neobracej pozornost na svoji zbraň...

LeClaire se teď díval k otevřenému kufříku. Uvnitř ležela šedá kovová skříňka o rozměrech zhruba čtyřicet krát třicet krát pět centimetrů. Trčel z ní půltucet drátků, každý jiné barvy. LeClaire se otočil k Shawovi a řekl: „On to ví? O mně? Pan Harmon to ví?“

Colter Shaw málokdy odpovídal na otázky, u nichž byla odpověď nabíledni.

A někdy neodpovídal jednoduše proto, aby udržel tazatele v nejistotě. LeClaire si třel palec o ukazováček. Na obou rukou a v podivném unisonu. Stupeň zdrcenosti se podstatně zvýšil.

Ahmad se zadíval na telefon. „Heslo.“

Rass zvedl pistoli.

Žádný survivalista by se nenechal zabít kvůli PINu. Shaw odříkal kombinaci číslic.

Ahmad začal listovat ve zprávách a výpisech volání. „Tady někomu píše, že jde do továrny prověřit stopu. Je to nějaký místní číslo. Plus pár dalších zpráv na stejný číslo. Zná naše jména.“ Pohled na LeClairea. „*Všechny* naše jména.“

„Kristepane...“

„Má tě v hledáčku už dlouho, Paule.“ Ahmad ještě chvíli listoval a pak odhodil telefon na stůl. „Ale žádná bezprostřední hrozba. Plány pořád platí. Ale vyřídme to rychle.“ Vytáhl z kapsy tlustou obálku a podal ji LeClaireovi, který se neobtěžoval přepočítávat, jestli je stříbrných opravdu třicet, a napěchoval si peníze do kapsy.

„A co on?“ dotázal se pronikavým hlasem.

Ahmad se na chvíli zamyslel a pak ukázal Shawovi ke zdi.

Shaw se přesunul na místo, kam ho poslal, a dál si třel rameno. Bolest vystřelovala dolů, jako by ji stahovala gravitační síla.

Ahmad sebral peněženku, prohrabal se jí a zasunul si ji do kapsy. „Dobrá. Teď vím, kdo jsi a jak tě najdu. Ale myslím, že tohle tě příliš netrápí.“ Změřil si Shawa od hlavy až k patě. „Ty se o sebe dokážeš postarat. Ale mám i jména všech lidí z tvého seznamu důvěrných kontaktů. Takže Harmonovi oznámíš, že jsi sice zloděje vypátral, ale než ses do týhle továrny dostal, už jsme byli pryč.“

„Ale on ví, že jsem to já!“ namítl LeClaire.

Ahmadovi s Rassem lezlo tohle kňučení evidentně na nervy stejně jako Shawovi.

„Je všechno jasné?“

„Jako facka.“ Shaw se otočil k Paulu LeClaireovi. „Ale musím se zeptat: Ty fakt necítíš ani špetku výtěku? Na světě žijí asi dva miliony lidí, kterým jsi právě zničil život.“

„Drž hubu.“

To ho fakt nenapadla lepší odpověď?

V hale zavládlo ticho... Vlastně ne, *téměř* ticho, do něhož se ozýval jakýsi znepokojivý šum, jako když člověk slyší ve spán-cích proudit vlastní krev.

Shaw se znovu podíval, kde který muž stojí, a uvědomil si, že prohledávání peněženky a výhrůžka zabitím jeho blízkých byly pouhým trikem – odvedením pozornosti –, jehož pravým cílem bylo přivést Shawa na toto konkrétní místo, co nejdál od nádob a plechovek, které se po aktivování pasti sesypaly na podlahu. Ahmad neměl v úmyslu Shawa pustit. Jen nechtěl riskovat, že jeho parťák bude střílet směrem k nádobám, které by mohly obsahovat hořlavinu.

Proč ho nezabít, a nezískat tak čas? Než by se Shawovo tě-lo našlo, byli by Saúdové dávno pryč ze země. A pokud šlo o LeClairea, ten už jim posloužil, takže jeho další osud jim ne-mohl být lhostejnější. Dokonce by na něj mohli hodit i Shawovu vraždu.

Ahmad upřel temné oči k Rassovi a jeho nablýskané pistoli.

„Počkejte,“ řekl Shaw chraplavým hlasem. „Chci vám něco –“

2.

„Ty máš z prdele kliku, Merritte.“

Vyzáblý vězeň, bledý a neoholený se zachmuřeně zadíval na bachaře v uniformě.

Bachař pohlédl na Merrittovu plešatějící hlavu, jako by si až dnes uvědomil, že tenhle chlap měl při nástupu trestu víc vlasů než teď. Co všechno dokáže necelý rok vězení.

Muži, oba drsní a oba unavení životem, se na sebe dívali přes mléčné neprůstředné sklo tlusté přes jeden centimetr, které bylo stejně umouněné jako zdejší zdi. V osmdesát let staré okresní věznicí Trevor neměli zájem ani důvod hrát si na něco lepšího.

Útlý a vysoký Jon Merritt měl na sobě tmavý oblek – nejtmavší tmavomodrý odstín, který se za normálních okolností hodil na pracovní pohovory a pohřby. Oblek byl o číslo větší a doplňovala ho bílá košile roztrěpaná na obvyklých místech. Merritt byl takto naposledy ustrojen před více než deseti měsíci – v mezidobě nedobrovolně nosil oděv poněkud jiného střihu a zářivě oranžové barvy.

„Vypadáš jako hvězda,“ poznamenal bachař jménem Larkin. Byl to urostlý černochoch, jehož uniforma měla stejný odstín jako Merrittův oblek.

„No jo, úplně zářím, že jo?“

Bachař se zarazil a možná přemýšlel, jestli to není skrytá narážka. „Tak prosím.“

Merritt od něj převzal obálku, která obsahovala jeho peněženku, hodinky a snubní prsten. Prsten putoval do kapsy a hodinky na zápěstí. Baterie se pochlapila a přístroj stále ukazoval přesný čas: 9:02.

Merritt si prohlédl peněženku. Bankovky v celkové hodnotě 140 dolarů tam stále byly, avšak obálka už neobsahovala mince. Přítomny byly i kreditní a platební karta, což Merritta překvapilo.

„Měl jsem ještě telefon a knihu. V měkký vazbě. Plus ponožky. A pero.“

Tímhle perem psal během slyšení poznámky pro svého advokáta. Bylo to hezké pero, které se nevyhazuje, ale plní inkoustem.

Larkin prohlédl několik dalších obálek a lepenkovou krabici. „Víc tu toho není.“ Zvedl obrovskou tlapu. „Věci se ztrácej. To je normálka.“

Merritta napadla důležitější věc: „A taky jeden výrobek, co jsem udělal v dílně. William říkal, že si ho můžu nechat.“

Bachař se zadíval do poznámek. „Za dveřma je krabice. Na polici. Nešel jsi s tím dovnitř, takže si to vezmi a nemusíš nic podepisovat.“ Prohlédl si pár dalších lejster, našel dvě obálky a prostrčil je pod sklem.

„Co to je?“

„Propouštěcí papíry. Podepiš převzetí.“

Merritt poslechl a rychle si vsunul obálky do kapsy, poněvadž se nemohl zbavit dojmu, že kdyby si dokumenty přečetl, objevil by v nich nějakou chybu. Bachař by si jí mohl všimnout taky a říct mu, že ho to mrzí, ale Merritt se musí vrátit dovnitř.

„A pak tu mám tohle.“ Poslal Merrittovi pod sklem malou vizitku. „To je tvůj probační úředník. Do čtyřadvaceti hodin se s ním musíš spojit. Žádný výmluvy.“ Krátkou cestu na opačnou stranu skla poté absolvovala další kartička – připomínka, že dnes v jedenáct hodin se má Merritt dostavit na lékařskou prohlídku.

„Opatruj se, Merritte. A už se sem nevracej.“

Merritt se bez jediného slova otočil. V zámku zabzučelo a cvaklo a těžké kovové dveře se otevřely. Merritt jimi prošel. Za dveřmi na polici skutečně ležela lepenková krabice, o které se Larkin zmínil. Měřila zhruba třicet na šedesát čísel a na boku bylo napsáno J. MERRITT. Nositel tohoto jména ji nyní sebral a zamířil s ní k výstupní bráně v drátěném plotu. Brána se začala skřípavě otevírat.

A pak už byl Jon Merritt venku – stál na chodníku, odkud se dalo jít úplně kamkoliv.

Náhle si připadal podivně dezorientovaný. Přemohla ho závrať. Ta však nemělo dlouhého trvání. Bylo to jako tehdy, když s pár kolegy-policajty vyrazil rybařit na loď a chvíli mu trvalo, než si zvykl na houpání paluby.

Zpevnil krok a obrátil se na jih. Zhluboka se nadechl a přemýšlel, jestli vzduch venku chutná jinak než vzduch ve věznici. Nedokázal to posoudit.

Už teď ho bolely nohy. Měl dost hotovosti, aby si koupil nové boty – nebyl si jistý, jestli jeho platební karty pořád fungují –, ale bylo rozhodně jednodušší a levnější dojít rovnou do úschovny U-Store, kde měl uskladněné všechny svoje věci.

Snad.

Na semaforu naskočila zelená a Merritt vyrazil přes asfalt. Se svěšenými rameny, v těsných botách a ve střízlivém obleku mířil na pracovní pohovor.

Anebo na pohřeb.

3.

„Počkejte. Chci vám něco –“

Slova Coltera Shawa přerušilo hlasité bouchnutí. Z jedné nádoby, která spadla na podlahu, se vyvalilo obrovské mračno žlutého plynu a postupně vyplnilo celou halu. Během pár vteřin nebylo vidět na krok.

Muži se začali dusit.

„Jed!“

„Co to je?“

„Nějaká sračka z té továrny!“

Slova se rozplynula v kašlání.

„Ten chlap...“ blekotal Ahmad. „Nesmí zdrhnout . Zastav ho. Dělej!“

Rass ovšem při takhle malé viditelnosti nemohl dost dobře vystřelit.

Shaw se přikrčil, aby zůstal ukrytý za mrakem. A začal se v širokém oblouku přesouvat jinam.

„Nevidím ho!“

„Tam! Tam je! Jde k oknu!“

„Jsme ve třetím patře,“ ozval se opět Ahmad. „Jen ať klidně vyskočí.“

„Ne, on jde na druhou stranu!“ LeClaire měl panicky zvýšený hlas.

„Zabije nás to! Rychle ven!“

Jejich hlasy se změnilly v přidrušené výkřiky a ve spršku nadávek, až nakonec utichly úplně. Trojice mužů se hnala ke dveřím.

Shaw se po hmatu dostal mezi regály k oknu, jímž do továrny vnikl. Přestože se i on dusil, podařilo se mu sejít po požárním schodišti do polorozbořeného doku, který vybíhal do řeky. Proběhl po nerovných prknech ztemnělých kreozotem a kluzkých od starého oleje a vnořil se do boční uličky, která se od řeky táhla podél továrny až k Manufacturers Row.

Zamířil k popelnici stojící uprostřed uličky a začal si systematicky čistit plíce: odkašlával, plival, zhluboka se nadechoval čerstvého vzduchu. Po chvíli kašláním ustalo, ale zdejší vzduch nebyl o mnoho lepší než chemické výpary: byl prosycený štiplavými zplodinami z široké řeky Kenoah, která zde měla nažloutle hnědou barvu. Shaw tenhle nakyslý zápach dobře znal: vznášel se nad rozlehlým územím centrálního Ferringtonu.

U otevřené popelnice se Shaw rozhlédl kolem sebe, ale nikoho v okolí neviděl. Nejprve vytáhl z popelnice šedé vnitřní pouzdro Blackhawk obsahující jeho Glock 42 a upevnil si ho k opasku. Nato vylovil litrovou lahev vody a několikrát si propláchl ústa. Polovinu zbylé vody vypil a začal z popelnice vytahovat ostatní osobní předměty.

S rukou na zbrani se znovu rozhlédl po okolí.

Rasse s jeho stříbrnou pistolí nikde neviděl a ostatní muže taky ne. Pátrají po něm vůbec?

Když dorazil do přední části uličky, viděl, že odpověď zní „ne“. Trojice mužů spěchala pryč, přičemž Ahmad v ruce pevně svíral kufřík. Saúdové nasedli do mercedesu a LeClaire do své toyoty. Obě vozidla se rozjela jiným směrem.

Shaw se vrátil k popelnici.

Hmátl dovnitř, vytáhl z ní batoh a vložil do něj šedou kovovou skříňku, která nahoře v hale ležela v kufříku. Přehodil si batoh přes rameno a vyšel z boční uličky do pošmourné Manufacturers Row. Tam se dal doprava, vytáhl telefon a napsal několik textových zpráv.

A pak už vyrazil do centra Ferringtonu.

Cestou přemýšlel o pasti.

Skutečně byla jednoduchá a účinná. Však ji taky sestrojil on sám, a ne někdo z těch tří.

Když si ho šéf jedné firmy nedávno najal, aby překazil krádež jakési převratné průmyslové součástky, kterou vymyslel nejgeniálnější firemní konstruktér, podařilo se Shawovi zúžit seznam potenciálních podezřelých na jediné jméno: LeClaire. Tento vychrtlý a věčně nervózní ajták – a také patologický a hodně špatný hazardní hráč – pokoutně nabídl tuto součástku saúdským zájemcům a dohodl se s nimi, že jim ji prodá. Shawovi se podařilo zjistit, že transakce se má uskutečnit dnes dopoledne v této továrně.

A zatímco šéf firmy neměl zájem o nic jiného než o záchranu součástky samotné – používal pro ni zkratku S. I. T. – a odhalení totožnosti zloděje, Shawa napadlo, že bude lepší vyměnit skutečnou součástku za falešnou, která bude obsahovat sledovací zařízení GPS. Díky tomu by mohli zjistit, kam má součástka namířeno, a v ideálním případě identifikovat i jejího koncového odběratele.

Shawova soukromá vyšetřovatelka působící ve Washingtonu se tedy spojila se svým kolegou Lennym Casterem, který pracoval v oblasti Ferringtonu. Caster pak dal dohromady potřebné nástroje, sledovací zařízení a pár dalších věcí. A včera v noci společně instalovali v budově Welbourne & Sons nástražný drát. Shaw pak vložil do jedné nádoby dýmovou bombu a umístil nádobu tak, aby při aktivaci „pasti“ spadla na zem.

Během akce monitoroval Caster veškeré dění z opodál stojící dodávky prostřednictvím štenice umístěné v hale. Jakmile uslyšel jejich smluvený kód „Počkejte. Chci vám něco –“, odpálil na dálku bombu a ta vypustila do místnosti hustý kouř. Vyrobit kouřovou bombu naučil kdysi Šawa a jeho sourozence jejich otec, pro něhož bylo vytváření podobných mračen jedním z mnoha aspektů, které patřily k umění a vědě survivalismu. Tento konkrétní pšouk vyrobil Shaw z oxidantu v podobě chlorečnanu draselného, paliva v podobě laktózy a rozpouštědla s názvem

Solvent Yellow 33, do něhož přidal špetku hydrogenuhličitanu sodného, aby snížil teplotu hoření. Neoprávněný vstup na cizí pozemek byl jedna věc, ale na žhářství platily úplně jiné zákony.

Jakmile se místnost zaplnila kouřem, vytáhl Shaw falešnou součástku ze zásuvky pracovního stolu, kam ji včera v noci ukryl, a nenápadně obě skříňky prohodil. Přesunul se k oknu a hodil skutečné S. I. T. do popelnice stojící o dvanáct metrů níž.

A tak se teď mohl nerušeně procházet stinným cihlovým údolím vroubeným opuštěnými továrnami a sklady s fasádami zčernalými sazemi.

BRISCOW TOOL AND DIE

MARTIN AND SONS IRON WORKS, LTD.

JOHNSON CONTAINERS, INC.

CARBURETOR CORPORATION OF AMERICA

Po necelém půl kilometru chůze se z tohoto průmyslového pohřebiště vynořil a ocitl se na rozlehlém prostranství s celkovou výměrou kolem deseti hektarů. Na zdejších pozemcích zarůstajících plevelem kdysi stály různé průmyslové provozy, ale buldozery je srovnaly se zemí a dnes se tu válely jen rozlámané škvárobetonové tvárnice, hromady starých cihel, trubky a nejruznější odpadky, které lidé naházeli přes drátěný plot. V jemném podzimním větru se vířivě točily letáky, kusy novin a zmačkané polystyrenové kelímky.

Shaw slyšel, že tuto oblast čeká revitalizace. Během svého pobytu ve Ferringtonu se však přesvědčil, že jakákoliv okázalá obnova čehokoliv bude během na dlouhou trať. Pokud se vůbec někdy realizuje.

Chodník, po němž teď kráčel, se stočil doprava a splynul s cestou vedoucí podél řeky Kenoah.

Trojice mužů, které Shaw před chvílí podfoukl, samozřejmě nakonec zjistí, že jim vetřelec podstrčil falešnou součástku. Budou se za to chtít pomstít osobám z Shawova seznamu důvěrných kontaktů? Pokud ano, bude to zbytečně vynaložený čas. Jeho soukromá vyšetřovatelka Mack McKenzieová mu totiž vytvořila úplně novou identitu. Úzká kožená peněženka, o kterou Shawa připravil Paul LeClaire, obsahovala všechny možné dokumenty: řidičský průkaz, kreditní karty, ba dokonce i slevové karty různých nákupních řetězců (to byla pro Shawa novinka; podobné karty v životě nepoužíval). Mack ho dokonce ve Photoshopu naroubovala do jednoho hezkého rodinného portrétu. Podle této fotografie byl Shaw ženatý s oslnivě krásnou Hispánkou a měli spolu dvě pečlivě vymydlené a fotogenické děti.

Pravděpodobnost, že se Rass nebo Ahmad vypraví do jeho fiktivního domova v Anchorage na Aljašce, odhadoval Shaw na necelé jedno procento. I kdyby to však učinili, žádného vymyšleného Cartera Stonea ani jeho imaginární rodinu by tam nenašli.

Shaw se teď podíval před sebe, kde se nacházel jeho cíl: deseti-podlažní budova postavená z červených cihel stejně jako většina ostatních budov v centru města. Úplně nahoře se nacházela velká cedule. Spodní část byla natřená tmavě červenou barvou, ale barevný odstín s přibývajícím výškou světlal, až byl nahoře zářivě žlutý jako slunce za jasného dne. Na tomto pozadí se táhla slova:

HARMON ENERGY PRODUCTS
UKAZUJEME CESTU K JASNĚJŠÍM
A ČISTŠÍM ZÍTRKŮM

Shaw se během chůze rozhlížel kolem sebe. Nikdo nemohl mít mnoho důvodů vynacházet se právě v této čtvrti, a tak byla převážně opuštěná. Jen o zdi postříkané graffiti se opíralo pár vyzábělých teenagerů v mikinách s kapucemi a pytlovitých džínách – zřejmě doufali, že někomu prodají crack, pervitin nebo béčko, případně že nějaké koupí. Opodál se válel sinalý muž

neurčitěho věku přikrytý peřinou, přestože dnes bylo neobvykle teplo. Jeho bezdomovecké obydlí bylo vyrobené z lepenky, jen vstupní dveře tvořil sádrokartonový lichoběžník. Přestože žebřil, s kelímkem na mince se neobtěžoval. Jeho letargii sdílela i sexuální pracovnice, podle vzhledu žena, která postávala opodál, kouřila a datlovala do mobilu.

Nikdo z nich se nepokusil obtěžovat Coltera Shawa, kolem něhož se vznášela aura policajta.

O dalších padesát metrů dál se o nízkou betonovou zeď od dělující chodník od řeky opíral vysoký muž s kudrnatými světlými vlasy a psal někomu textovou zprávu. Byl otočený čelem k vodě, jejíž hladina se nacházela hluboko pod úrovní ulice. Přírodní břeh zde scházel a řeku ohraničovaly umělé konstrukce: betonové zdi nebo základy okolních budov.

Shaw se k muži přiblížil a přitom si uvědomil dvě věci. Za prvé, že muž možná skutečně píše někomu textovku, ale zároveň rozhodně používá mobil k dalšímu účelu – jako zrcátko, v němž může sledovat dění na chodníku, a zejména pak osobu Coltera Shawa.

A druhý Shawův postřeh zněl, že muž je ozbrojený.

Nikdy se nedívej k pasu a nehledej tam zbraň; vždy sleduj jen ruce...

Shaw si přehodil batoh na levé rameno, rozepnul si bundu a pokračoval směrem k muži. Když se ocitl dostatečně blízko, muž odložil telefon, otočil se a zešíroka se usmál.

„Á, á, tady je pan Colter Shaw!“ Hovořil s mírným přízvukem. Ruským, ukrajinským, možná běloruským. „Netřeba se lekat. Sleduji vás na té vaší procházce. Nikdo za vámi nejde. I když existují nejméně tři lidé, kteří by vás velice rádi navštívili.“

4.

Nikdy nedopusť, aby překvapení otupilo tvoji ostrážitost...

Shaw si všiml, že s výjimkou barvitých postav, kolem nichž právě prošel, je ulice i nadále liduprázdná.

Muž zjevně neměl v úmyslu vytahovat zbraň.

V jeho směru se nepohybovala žádná auta, před ním ani za ním.

Teprve když Shaw vyhodnotil riziko jako minimální – nedosahovalo ani deseti procent –, otočil se k muži úplně. Slovan měl až nepřírozeně hranatý obličej, výrazné lícni kosti a špičatou čelist. Oči měl navzdory světlým vlasům úplně černé. Shaw věděl, že geny si občas na lidech zašpásují.

Také muž se rozhlédl. „Jak se vám v téhle smradlavé díře líbí? Ale že se ptám zrovna já, vidíte? U nás máme taky spoustu otrávených měst. Tisícere díky, Vznešený vůdce! Už jsem se tady trochu prošel. Mají tu aspoň jedno místo, kde by to *nesmrdělo*? Jestli ano, tak já ho nějak nemůžu najít! Dobrá, dobrá, přeju k věci, než vás začnu nudit.“

Mlaskl a nasadil obdivný výraz. „Chytře, moc chytře jste to navlíkl, pane Coltere Shawe. Chytil jste toho zloděje jako myš do pasti. O fous jste mě tak předběhl. I já už jsem utahoval kolem nebohého a ubohého pana Paula LeClairea smyčku. Ale vy jste byl více rychlý. Vaše štěnice byla více dobrá než moje štěnice. To se někdy stává.“ Pokrčil rameny. „Co jste tedy udělal, pane Coltere Shawe? Vyměnil jste tu věc za falešnou, a oni o tom nemají ani

tušení.“ Muž se předklonil a Shaw podvědomě napjal svaly. On se však jen zhluboka nadechl. „Kouř na bitevním poli... Velice chytrý tah, velice chytrý. Hoši od Arabů se teď vrátí domů, zapojí S. I. T. a bouchnou jako Černobyl! Ha! To se mi fakt líbí!“

„Kdo je váš kupující?“ dotázal se Shaw.

„No přece pan Ten a ten. Nebo možná paní Ta a ta. Co myslíte, pane Coltere Shawe?“ Mužův hlas zvažněl. „Myslíte si, že ženy dokážou člověka v byznysu přechcávat líp než muži? Já si to myslím. Ale přestaňme chodit kolem toho jídla. Máte na to takový výraz.“ Zadíval se na řeku. „Chodit kolem nějakého teplého jídla. Jak to jen bylo?“

„My dva se nemáme o čem bavit. Dobře víte, že vám nic neprodám.“

„Á, už to mám: Přestaňme chodit kolem horké kaše! Kolik za tuhle práci dostanete?“

Shaw měl dostat dvacet tisíc dolarů.

Marty Harmon byl na poměry města Ferrington zámožný muž, ale jeho firma teprve začínala a on se ještě nedostal do zisku. A protože prvotním účelem jeho výrobků bylo zlepšení životních podmínek v rozvojových zemích, Shaw na tuto zakázku přistoupil. Navíc ho lákaly výzvy s ní spojené.

Neřekl nic.

„Povím vám, kolik vám dám já. *Padesát* tisíc. Chcete to ve zlatě, chcete to v bitcoinech, chcete to v dogecoinech? Nebo to klidně zkombinujeme. Mám dokonce i normální peníze, ale kdo by dneska o tyhle hadry stál?“ Muž se zamračil. „A co třeba rubly? V rublech bych z vás udělal milionáře. Nebo akcie Gazpromu? Ty se vždycky hodí.“ Nasadil zářivý úsměv, ale pak se vrátil k vážnému výrazu. „Jedno. Sto. Tisíc.“ Při každém slovu vztyčil ukazováček.

Bylo tedy zřejmé, že jeho zaměstnavatel se nachází v Moskvě, nikoliv v Minsku nebo v Kyjevě.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Shaw.

„Jméno? Vy chcete jméno?“ Rus se burácivě rozchechtal. „Jmenuji se John F. Kennedy. Ne, teď lžu. Jsem Abraham Lincoln. Tak. Teď víte, jak se jmenuju! Sto padesát. Výš už jít nemůžu.“

„Tak poslouchejte, Abe,“ řekl Shaw. „Ta věc není na prodej.“

„Tužil jsem, že mi odpovíte takto,“ reagoval muž. „Vlastně jsem si tím byl jistý. No tak se hlavně nelekejte, prosím vás.“ Zvedl ruce. „Na žádnou přestřelku v pravé poledne nedojde. Já vím, že máte pistol. Viděl jsem ji, koukal jsem se. Takovou malinkou – *malenkij pistol*.“

Jasně, je to Rus.

„No dobrá,“ pokračoval. „Dvě stě tisíc.“

Takže *mohl* jít výš.

„Ne.“

„Doprdeliž.“

Tuto nadávku Shaw neznal, a to ve své branži pochytil pestrou řádku pouličních výrazů.

Rus pochopil, že řečením cíle nedosáhne. Přimhouřil oči. „Tak to zlé. To pro vás moc zlé. Přijít o tolik peněz.“ Poklepal si prstem po hlavě. „Budu muset vymyslet něco více chytrého.“

Neřekl to ani trochu výhrůžným tónem, přestože to výhrůžka byla.

Shaw na jeho slova reagoval o poznání méně uhlazeně: „Nesledujte mě, Abe, ve vlastním zájmu. Nejsme tu sami.“

Muž přimhouřil oči ještě víc a rozhlédl se po okolí. Nakonec se zakřenil. „Já? Proč bych to dělal? Jsem tu jen jako turista! Poslyšte, znáte ty slavné vodní hodiny?“

„Ne.“

„Tak ty si určitě nenechte ujít, pane Coltere Shawe. Nenechte... si... je... ujít.“

Shaw se kolem něj protáhl a pokračoval v chůzi, přičemž v duchu počítal pravděpodobnost, že Rus navzdory ujišťování přece jen vytáhne pistol a zahraje si na *V pravé poledne*.

Dával tomu zhruba pět procent. Abe Lincoln nebyl hloupý.

Ale byl zoufalý.

Doprdeliž...

Dobrá, tak deset procent.

5.

Konečně. Jeho na míru šitá pracovní obuv.

Jon Merritt přimhouřil oči úlevou, když vsunul nohy do bot, které nosil při práci – když nějakou práci měl. Černá kůže, vložky, šněrování. Okované špičky. Což bylo občas nezbytné.

Nacházel se v miniaturní buňce úschovny U-Store a prohlížel si svoje věci, které ležely chaoticky naházené v plastových koších jako nějaké odpadky.

Našel batoh s vybledlým logem neméně vybledlého fotbalového týmu a naskládal dovnitř pár svršků, toaletní potřeby a kartonovou krabici obsahující jeho projekt ze zámečnické dílny – práce na něm představovala během pobytu ve vězení jeho oblíbenou činnost.

Ještě chvíli se přehraboval ve věcech. Něco kloudného? Něco srdečného?

Ne.

Našel odpadkový pytel s věcmi ze své bývalé práce. A obsah tomuto označení odpovídal, protože v pytli se mimo jiné válely rozmačkaná plechovka od minerálky, prázdná lahvička od laku na nehty nebo rok starý krajíček chleba, který už se nedal nazvat ani plesnivým. Merritt vytáhl z pytle pár věcí, které mu ještě mohly být užitečné.

Zavřel dveře z vlnitého plechu, zamkl je a odešel ze skladu. Nastoupil do autobusu, přitiskl hlavu na sklo a odjel na druhý

konec města. Cestou cítil vibrace motoru i drcání na nerovné vozovce, které živly dávaly co proto. Výmoly a praskliny byly úplně stejné, jako když nastupoval do vězení. Těžko mohl čekat, že se rozpočet na obnovu ferringtonské infrastruktury během tak krátké doby zázračně nafoukne, a i kdyby ano, kolik peněz by asi oteklo do kapes představitelů města?

Docela hodně, věděl Jon Merritt až příliš dobře.

Vystoupil z autobusu, ušel pěšky tři bloky a vstoupil do malé kanceláře v neuspořádané garáži, kde byl cítit sladký zápach oleje.

„Ebbe.“

Majitel zamžoural a ztuhl. Vypadal jako obr s obličejem lemovaným dole podbradky a nahoře chomáči vlasů. Tvářil se překvapeně. Odstoupil od motoru velkého červeného tahače a svěsil ruku s hasákem. „No teda. Jone. Tebe už...“

Merritt ukázal ven. „To ses teda moc nepředvedl.“ Bílý pick-up Ford F-150 byl umazaný a zaprášený a na čelním skle ulpíval žlutý pyl z loňského jara. Na kapotě a na střeše se válely lístky a větvičky, které na korbě vytvářely souvislou vrstvu, protože je odtamtud nemohl vyfoukat vítr.

Merritt byl přesvědčený, že se spolu domluvili, že mu auto schovají *uvnitř* garáže, ale ruku do ohně by za to nedal. V době rozhovoru byl dost silně opilý. Toho dne mu vyměřili trest.

Možná Ebb věřil, případně doufal, že Merritt v base nepřežije a on si bude moct auto nechat. Na tacháči mělo jen 246 000 kilometrů. To je úplné nic.

Ebb si změřil Merrittův smrtelně vážný obličej. Zjevně cítil lehké obavy, protože věděl, proč Merritta zavřeli. „Věř mi, Jone, že kdybych to věděl, měl bys ho eňoňúno...“ A rovnou zkusil novou taktiku: „Máš zaplacený ještě dva roky. Vypíšu ti na ně šek a pošlu ti ty prachy zpátky. Dej mi svoji adresu.“

„Žádnou nemám. Kde je hadice?“

„Pomoh bych ti, ale Tom Ehrlich potřebuje mašinu.“

„Ta hadice?“ Merritt se už dávno naučil, že tichý hlas působí děsivěji než křik.

„Jasně, Jone. Leží tamhle venku. Chceš mýdlo a leštadlo? Dej mi den a budeš mít auťák jako nový.“

„Klíče.“

Ebb mu podal klíčenku a Merritt si ji převzal.

Když byl ford natolik čistý, aby nebudil pozornost, nastartoval Merritt motor. Klepal, ale o nic víc než před rokem.

Merritt vyrazil na ulici, patnáct minut projížděl městem, až nakonec zastavil u obrubníku poblíž jedné prodejny s elektronikou. Vstoupil dovnitř a koupil si jednorázový telefon. Z předchozího života věděl, že rozchodit takový přístroj není tak jednoduché, jak to vypadá ve filmech. Jasně, telefon se dá koupit i bez kreditky a bez skutečné adresy. Ale bez e-mailu se člověk neobejde. Prodavač – udělaný kluk s nápadnými, ale nesmyslnými kérékama – mu s tím pomohl a společně telefon aktivovali.

Merritt se posadil za volant a dlouze na telefon civěl. Nakonec přece jen vytočil číslo. Uslyšel tři vzestupné tóny a po nich oznámení, že volané číslo už není v provozu.

Což nebylo nic překvapivého s ohledem na to, že ženou, které toto číslo kdysi patřilo, byla jeho bývalá manželka a současně svědkyně-oznamovatelka – rozuměj oběť – v případě vedoucím k jeho zatčení za pokus o vraždu a napadení smrtící zbraní. Toto napadení mělo podle obžaloby formulované s dramatičností, kterou by člověk u právních dokumentů nečekal, za následek „těžké ublížení na zdraví“.

6.

Když se Colter Shaw přiblížil k areálu firmy Harmon Energy Products, ohlédl se na cestu vedoucí podél řeky.

Abea Lincolna nebylo nikde vidět.

Zato se k němu blížil tmavě šedý Mercedes Vito. Po chvíli vůz zastavil u obrubníku a vystoupil z něj stíhlý muž v černé bundě s vyhrnutým límcem a v černých kalhotách. Jeho oblečení mělo mnoho kapes, jak bývá u taktické výstroje zvykem. Muž měl kůži jen o odstín světlejší než šaty a oholenou hlavu. Ručně šité polobotky měl vyleštěné do podoby dvou tmavých zrcadel.

Shaw se zastavil a kývl na Lennyho Castera – soukromého vyšetřovatele, který mu pomohl s nastražením pasti.

„Ahoj, Lenny.“

„Coltere. Šlo to dobře?“

„Až na toho návštěvníka.“

Caster jel od továrny pomalu za Shawem pro případ, že by trojice mužů odhalila záměnu a rozhodla se za ním vrátit.

Nejsme tu sami...

„Identifikovals ho?“ pokračoval Shaw.

Caster přikývl. „Pořídil jsem pár kvalitních fotek. A poslal jsem je Mack.“

Shawova vyšetřovatelka znala pár výtečných expertů na rozpoznávání obličejů, na které se mohla kdykoliv obrátit.

Caster vytáhl z kapsy telefon a přečetl jednu příchozí zprávu: „Sergej Lemerov. Bývalý agent GRU.“

Ruská vojenská rozvědka.

„V Americe je na dočasné obchodní vízum B-1. Z Německa ho vykopli za nějakou špinavou operaci. Předpokládá se, že měl prsty v atentátu na jednoho oligarchu v Londýně a na jednoho aktivistu v Bělorusku.“

Zvedl hlavu. „Ale neodhalil jsem nic konkrétního k té jeho cestě. Možná tu dělá něco soukromě, možná ho vyslala vláda.“

„Nešel výš než na dvě stě táců,“ poznamenal Shaw.

„Almužna,“ utrousil Caster.

U pokoutních operací organizovaných vládou bývalo pravidlem, že mají napjatější rozpočty. Kdyby o koupi ukradeného S. I. T. naopak usiloval kterýkoliv firemní konkurent, na částce 200 000 dolarů by nejspíš začínal.

„Mack slíbila, že se ho pokusí sledovat. Všechno, co zjistí, pak pošle přímo tobě a Martymu.“

„Povím mu to. A co naše trojka?“ Shaw kývl směrem k továrně.

Caster otevřel v telefonu aplikaci. „Saúdové jedou po pětadesátce na sever. Nejspíš na soukromé letiště v Grantonu. Bude tam na ně čekat sedmistovka Gulfstream nebo něco podobného. A LeClaire nejdřív vyrazil domů, ale pak odbočil na jih. Momentálně je na městském okruhu.“ Caster instaloval dotyčným mužům na automobily sledovací zařízení.

Shaw mu podal ruku. „Dělalo se mi s tebou dobře, Lenny. Vyjíždíš i mimo město? Čas od času by mi pomoc přišla vhod.“

„Držím se spíš doma,“ odpověděl Caster. „Tady jsem se narodil a tady jsem vyrostl. Trénuju kluka basketbal a holku fotbal. Ale den nebo dva mimo město by se daly zařídít. Navíc mám takový pocit, že všechno, na čem děláš, bude dost... zajímavý. Klidně si na mě vzpomeň.“

„Spolehni se.“

„Jo, a mimochodem – ten oligarcha a ten aktivista, které Lemerov odkrouhl? Mack říkala, že byli otráveni poloniem. To není moc příjemná smrt. Takže dokud nebudeš bezpečně mimo město, Coltere, na tvém místě bych nepil nic, co není v lahvi, kterou si otevřeš sám.“

7.

Jon Merritt už měl schůzku za sebou a momentálně opouštěl dům Zdravotnických služeb okresu Trevor.

Což byla fádni budova ve fádni části Ferringtonu. Rozhodně potřebovala rekonstrukci a novou fasádu. Vlastně byla jen o chlup lepší než věznice – krom toho, že ji od okolí dělilo obyčejné pletivo, nikoliv žiletkový drát.

Ve zdejších ordinacích působilo přibližně čtyřicet lékařů nej-různějších specializací. Léčili tu všechny neduhy, na které si člověk vzpomněl: od kalných očí přes bolesti střev až po zlomeniny nebo vrásky, tedy pokud člověk považoval vrásky za neduh.

Merritt letmo pohlédl na seznam a všiml si jedné z větších položek.

FERRINGTONSKÁ PSYCHIATRICKÁ KLINIKA

Přítom si vzpomněl na jednoho konkrétního lékaře, k němuž v nedávné době docházel. A vzpomněl si na jejich první schůzku.

Asi čtyřicetiletý doktor je oblečený v nevkusném hnědém obleku. Kravatu nemá. Určitě to píšou někde v příručce. Riziko uskrce-ní. Boty má nazouvací, bez tkaniček. Vlasy má podobné jako jeho pacient – tedy spíš světlejší a poměrně řídké, mírně řečeno.

Stoupá z něj zápach, který Merritt nedokáže dost dobře zařa-dit. Jmenuje se Evans, sedí na židli naproti Merrittovi a momen-tálně se na ní předklání. Před schůzkou ho upozornil, že se bude vždy držet mimo Merrittovu „osobnostní sféru“.

Působí to jako nějaký psychologický kejkl, který má ukázat, že lékař věnuje pacientovi pozornost, ale současně v něm nevyvolávat pocit nepohodlí.

Osobnostní sféra...

Merritt by řekl „můj prostor“. Ale on nemá lékařský diplom.

Odstup mezi oběma muži zároveň funguje jako přirozená bezpečnostní bariéra s ohledem na to, proč sem mnozí pacienti doktora Evanse docházejí.

Vražda.

Pokus o vraždu.

Těžké ublížení na zdraví...

Místnost jen málo připomíná tradiční ordinaci psychoterapeuta. Chybí tu gauč, chybí tu křeslo, neleží tu krabice s papírovými kapesníky, na zdech nevisí diplomy, nejsou tu zarámované obrazy či plakáty, pečlivě vybrané tak, aby pacienty ani náznakem neurážely.

A lékař samotný si nepíše poznámky perem či tužkou, ale používá tablet. Před pár lety zde prý totiž došlo k nepěknému incidentu – lékaři z pohotovosti sídlící na stejné chodbě se naštěstí podařilo zachránit alespoň jedno psychiatrovo oko. Na stole vedle Evansovy židle leží nouzové tlačítko. Není červené. Merritt už přemýšlel, kolik démonů by se na něj sneslo, kdyby ho doktor stiskl.

A udělal to vůbec někdy?

„Prostě si jen tak popovídáme, ano, Jone?“ Ten člověk je duchem napůl jinde. Působí dost roztěkaně.

A co je to za smrad?

Merritt se jen usmívá a srší z něj ochota spolupracovat. „Jasně, to by šlo. O čem?“

„O čemkoliv, co vám přijde na mysl. Třeba jak prožíváte to, že jste tady.“

Tohle fakt řekl?

Ale zase ten úsměv.

„Nebo o vašem dětství.“

„Aha, jasně.“

Merritt si nepřije nic jiného, než aby minuty rychle plynuly, a tak začíná žvanit o tom, jak vyrůstal ve Ferringtonu. Vypráví

historiky povedené i nepovedené, traumatické i chlapácké. Některé jsou dokonce pravdivé.

Dává si však pozor na to, co říká. Ač doktor Evans podivně páchně, možná je chytřejší, než vypadá, a jako cirkusový čtenář myšlenek možná hledá drobná přerěknutí, která ho přivedou k tajemství Jona Merritta, jakkoliv si Jon Merritt nepřeje, aby doktor Evans jeho tajemství odhalil.

On sám pokládá své tajemství prostě a jednoduše za svoji „Pravdu“. Za Pravdu s velkým P.

Během vyprávění se tedy drží od Pravdy bezpečně daleko a přitom si všímá, že doktor těká očima po místnosti a často zrak obrací k oknu. Za tlustým sklem se rozprostírá dvůr. Ale je to vězení, takže odtamtud není žádný výhled.

Merritt si klade otázku, zda je doktor tak nepozorný proto, že už v hlavě obsesivně probírá diagnózy a léčebné plány, aby mohl co nejúčinněji léčit své vězeňské pacienty.

Nebo zda na své aktuální pacienty zvyška kašle a ve skutečnosti sní o tom, že jednou bude poslouchat zazobané paničky z Garden District, které budou trpět depresí či citovou raněností, ale nikdy to nebudou sociopatky s vražednými sklony.

Jon Merritt nechal lékařské centrum za sebou a ve strnulém poklusu se přesunul na druhý konec parkoviště. Měřil metr pětadesát, ale kráčel shrbený, takže trochu připomínal dravé zvíře. Nastoupil do svého velkého fordu a za dvacet minut už projížděl komerční zástavbou jižně od centra.

Tuhle čtvrť důvěrně znal. Na zdejších ulicích strávil spousty hodin. Člověk si tady mohl nechat nalepit umělé nehty, vyleštit nehty na nohou do podoby drahokamů, opravit auto, prodloužit vlasy nebo zakrýt pleš. Mohl si tady koupit elektroniku, hračky, tretky a cetky, jednorázové mobily, použitý nábytek, spotřebiče velké i malé, to vše neznačkové, levné a s krátkou životností.

Taky si tady mohl na hodinku dvě pronajmout holku, kluka nebo kombinaci obojího – i tyto transakce Merritt důvěrně znal.

Jel po ulici směrem k řece Kenoah, až dorazil k motelu zvanému River View. Ve Ferringtonu bylo podobných ubytoven

habaděj – jednopodlažních budov s pastelovou fasádou, která dávno potřebovala nově natřít, s neonovými nápisy, v nichž nesvítily některé žárovičky, a s parkovišti zarůstajícími plevelem. Prodejní automaty tady byly neprůstřelné.

Ve svém názvu motel nelhal – přinejmenším některé pokoje a vestibul byly orientované do městského parčíku, odkud se scházelo k vodě. Zda to ovšem stačilo k nalákání hostů, o tom se dalo s úspěchem polemizovat, a tato otázka v podstatě závisela na tom, zda má člověk vyvinutý čich.

Merritt se ubytoval, odnesl si věci do potměšlé kukaně, kterou tady nazývali pokojem, zatáhl závěsy a zapnul televizor, aby vyvolal zdání, že v pokoji někdo je. Nato vyšel ven, pověsil na kouli dveří cedulku NERUŠIT a pěšky zamířil do prodejny smíšeného zboží, kolem které cestou sem projel. Koupil si tam toaletní potřeby, dvě italské bagety, minerálku a brambůrky s příchutí grilovacího koření.

A pak už zamířil na nejdůležitější adresu: do prodejny ABC.

Vstoupil dovnitř a zjistil, že stejně jako všechny prodejny alkoholů, které v životě navštívil – a že jich bylo opravdu, opravdu hodně –, je i tato prosycená nasládlou vůní. Bylo to tím, že se tady občas nějaká lahev rozbila? Nebo takhle vonělo lepidlo, jímž se na lahve lepí viněty? A možná ta vůně pocházela z kartonů.

Když Merritt ucítil tu vůni a uviděl ty dlouhé řady lahví, žaludek se mu sevřel štěstím.

Jeho kamarádi.

Vybral si bourbon značky Bulleit, velkou lahev. Prodavač, hu-beňour neurčité rasy, se na chvíli zatvářil překvapeně. V této čtvrti vypadala většina nákupů tak, jak vypadal zdejší sortiment: velká piva, malá piva, miniaturní flaštičky tvrdého. Sedmičku prémiové značky si tady nejspíš několik měsíců nikdo nekoupil.

Ostatně i Merritt pil tenhle bourbon naposledy v den, kdy mu vyměřili trest. Jeho advokát neměl radost, že se k soudu dostavil opilý. A soudce už vůbec ne.

Na zpáteční cestě do motelu upoutal Merritta jakýsi pohyb nalevo. Zastavil se a chvíli pozoroval dlouhou rezavou loď se za-

šlymi zbytky někdejšího zeleného nátěru, kterou západním směrem táhl remorkér. Loď byla plná kontejnerů, mezi nimiž převládaly světle modré kostky společnosti Maersk. Ferrington dnes fungoval už jen jako kóta, jako ukazatel vzdálenosti pro loď plující od západu dál na východ nebo od východu dál na západ. Kdysi sem připlouvaly desítky plavidel denně – přístavní dělníci z nich vykládali nejrůznější zboží a plnili je jiným. Většinu nákladu však představovaly železné ingoty, které ve městě dostávaly podobu hotových kovových výrobků. Koneckonců i samotné město, jak věděl každý zdejší školák, dostalo název podle chemické značky železa – Fe.

Loď zmizela z dohledu a Merritt se vrátil na pokoj. Zamkl dveře, zajistil je řetízkem a přirazil pod kliku židli. Tenhle motel byl nechvalně proslulý vloupačkami. Zapnul klimatizaci a vyskládal na noční stolek pochutiny i lahev bourbonu. Svalil se na postel a začal se hladově ládovat pozdním obědem, přičemž sousta vydatně prokládal doušky.

Zaklonil se, zavřel oči a cítil, jak se mu bouří střeva.

Možná není nejlepší nápad takhle se cpát a hned to zapíjet.

Bublání sílilo, až se nakonec stavidla otevřela.

Merritt rychle vstal a odběhl na záchod, kde si klekl k míse a začal divoce zvracet.

Opláchl si ústa a odšoural se zpátky k posteli, na kterou si tentokrát lehl. Teprve po drahné chvíli se opět posadil, sáhl po batohu a vytáhl z něj obálky, které mu předal bachař.

První obsahovala samotný propouštěcí příkaz. Nic zajímavého. Jen spousta „nesmíš“ a právní hatmatilky. Merritt tedy otevřel druhou obálku a vytáhl z ní čtyři archy papíru secvaknuté k sobě. Pozorně si je přečetl, vrátil je do obálky a tu vložil zpátky do batohu.

Jon Merritt dopil sklenici, zopakoval úkony mající vyvolat zdání, že v pokoji někdo je, vyšel ven a ujistil se, že za sebou pořádně zamkl. Vytáhl z kapsy telefon a vytočil číslo, přičemž ho trochu překvapilo, že si ho pořád pamatuje.

8.

O čtyři dny dříve...

„Mám problém. Vážný problém. A potřebuju pomoc.“

Drobný podsaditý muž měl hnědé kudrnaté vlasy. Na sobě měl modrou společenskou košili bez kravaty a béžové kalhoty. Na háčku za dveřmi kanceláře, ve které právě s Colterem Shawem seděl, viselo jeho kostkované černo-bílé sportovní sako. Na nohou měl křiklavě oranžové tenisky.

Během pár minut, co ho Shaw znal, se mu čtyřicátník jménem Marty Harmon vyjevil jako lehce dětinský a nervózní muž, roztěkaný jako laserové mířidlo – neustále přecházel z jednoho psychického nastavení do druhého.

Seděli naproti sobě za otlučeným stolem přetékajícím lejstry.

„Vy jste teda něco jako soukromé očko?“

Shaw mu pověděl o své práci lovce odměn.

Harmon neskrýval zaujetí. „O tom jsem nikdy neslyšel,“ odfrkl si.

Colter Shaw se nicméně na tomto místě neocitl v roli provozatele výše uvedeného řemesla; byl tu kvůli jiné zakázce, o jejímž přijetí uvažoval. Před časem mu zavolal jeho přítel a bývalý agent FBI Tom Pepper a vysvětlil mu, že se jeho známý, zástupce zvláštního agenta FBI z pobočky Středožápad, nemůže věnovat jednomu vyšetřování, a jestli by prý neměl zájem on.

Shawovi se právě na obzoru nerýsovala žádná lákavá odměna, a tak si řekl: Proč ne?

Harmon nyní vstal, přistoupil k bílé tabuli a začal na ni kreslit. „Tak nejdřív pozadí.“

Načež zahájil přednášku, kterou si Shaw se zájmem vyslechl. Dozvěděl se z ní věci, které dosud nevěděl: totiž že existuje něco jako miniaturní jaderné elektrárny.

Oficiálně se jim říkalo SMR neboli „malé modulární reaktory“.

Přídomek „malý“ byl lehce zavádějící, jelikož průměrný SMR vážil přibližně šedesát tun. Reaktory se však skládaly z prefabrikovaných dílů, které se daly dopravovat na konkrétní místo určení, takže šlo v podstatě o přenosnou technologii.

I firma Harmon Energy Products takový reaktor vyvinula a její verze dostala duchaplný obchodní název Pocket Sun – Kapesní slunce.

Marty Harmon pokračoval ve výkladu a smělymi tahy namaloval na tabuli jakýsi obrázek. Shaw se dovtípl, že je to řez reaktorem.

Seděl v křesílku, které už zažilo lepší časy. Pružiny tlačily do čalounění a kůže byla v oblasti loktů a hýždí rozpraskaná a ošoupaná. V kanceláři stál také gauč, ale i ten byl zpola zakrytý papíry a nejrůznějšími předměty – kovovými součástkami, kabely, obvodovými deskami. Tohle rozhodně nebyla naleštěná zasedačka nějakého start-upu ze Silicon Valley, nýbrž praktické a funkční pracoviště tvrdě makajícího byznysmena, který řídí výrobní firmu sídlící na americkém Středozápadě.

Kancelář zdobily pouhé dvě dekorace: fotografie Martyho Harmona a jeho tmavovlasé, zhruba pětáctyřicetileté manželky a velká periodická tabulka prvků. Jedno z políček v dolní řadě bylo ohraničené zářivě červeným srdíčkem. Bylo to písmeno U.

Uran.

Na plakát se podepsaly desítky lidí, podle všeho zaměstnanců. Zdálo se, že má připomínat nějakou velkou událost v dějinách firmy.

Na stěnách nevisely žádné diplomy, žádné certifikáty ani odborná ocenění, podle nichž by si člověk mohl udělat obrázek

o dosavadní kariéře firemního šéfa. Shaw však samozřejmě požádal svou vyšetřovatelku o základní prověření. Harmon vystudoval strojařinu na jedné méně významné státní univerzitě a pak postupně založil, řídil a prodal několik firem – klasických výrobních společností využívajících standardní technologie. Zabývaly se většinou energetikou, občas zabrousily do oblasti infrastruktury. Mediální pozornosti se Harmon vyhýbal, a jednou dokonce odsekl reportérovi, že nemá na tyhle věci čas, přičemž před slovo „věci“ předřadil hodně pepřné přídavné jméno. Mack o něm přesto objevila několik novinových článků, které ho vykreslovaly jako workoholika, nekompromisního inovátora a podnikatele. Byl držitelem dvanácti patentů na strojírenské produkty, jejichž princip Shaw z Mackiny zprávy nepochopil.

Harmon kreslil na tabuli další obrázky a pokračoval v přednášce. „Takže si to představte, pane Shawe! Díky našim SMR si rozvojové země budou moci dopřát spolehlivé chladicí systémy, osvětlení, telefony... a taky počítače! A internet. A zdravotnictví. Někteří lidé v subsaharské Africe dodnes žijí v devatenáctém století, ale díky Kapesním sluncům mohou přejít do moderní éry. Předsudky a idiotské názory – o rase, AIDS, covidu, pohlavních chorobách – existují jen ve vakuu nevědomosti. Dejte lidem energii a získají nejen osvětlení, ale i osvícení.“

Poslední věta zjevně pocházela z nějakého motivačního projevu, ale nebyla špatná.

„A teď,“ pokračoval Harmon a otočil se od tabule, „k jádru problému. Ve světě jaderné energetiky existuje jedna hrozba, o které se příliš nemluví: totiž že někdo odcizí jaderné palivo a vyrobí z něj zbraň. Říká se tomu ‚proliferace‘. Pěkně sterilní výraz, vidíte?“

Protože se SMR typu Kapesního slunce často instalovaly v zemích s nižšími standardy bezpečnosti a zabezpečení, existovalo riziko, že někdo nenápadně odveze z reaktoru palivo, případně reaktor odcizí celý.

V Kapesních sluncích se používal stejný štěpný materiál jako ve většině ostatních reaktorů – uran U-235 obohacený přibližně

na pět procent, což byla vládou povolená koncentrace. „Kdybyste chtěl při takové úrovni obohacení vyrobit bombu,“ vysvětlil Harmon, „potřeboval byste palivo zhruba o objemu vzrostlého slona. Pokud však uran obohatíte na pětáctýřicet procent, stačí vám ho k výrobě bomby zhruba šestatřicet kilo. To už je velikost německého ovčáka.“

A teď se podívejte sem.“ Harmon se podrbl na zvednutém nose a ukázal na svůj graf, který vypadal jako skleněný zvon, uvnitř něhož se nacházely shluky tenkých svislých trubek. Pod každým shlukem ležel malý box. Harmon teď ukázal na jeden z nich.

„Tohle je S. I. T. neboli ‚aktivátor bezpečnostního zásahu‘. S touhle myšlenkou přišel můj nejgeniálnější konstruktér. Když někdo s Kapesním sluncem bez povolení pohne nebo se pokusí proniknout do palivového úseku, S. I. T. rozmělní uranové kuličky na prach a zalije je mezoporézním nanomateriálem, který jsem vyvinul já. Materiál se naváže na uran a ten se pak stane nepoužitelným pro zbraňové systémy. Žádný jiný výrobce SMR nic podobného nemá.“

Dětinskost byla tatam a místo ní se projevila Harmonova druhá stránka – nabroušenost a vztek.

Zlehka se předklonil a vztyčil prst, aby svá slova zdůraznil. „Provádíme průběžné inventury. A před pár dny naši auditoři zjistili, že se nám ze skladů ztrácejí součástky a mezoporézní látky. Někdo zjevně vyrábí S. I. T. s cílem prodat ho některému konkurentovi. A my tomu musíme zabránit. Agent Pepper mi řekl, že byste se toho mohl ujmut vy. Pokud pachatele dopadnete a ten aktivátor získáte, pane Shawe, zaplatím vám dvacet tisíc. Plus výlohy.“

Shaw se zamyslel nad vším, co právě slyšel. „Vy si myslíte, že ta součástka poputuje do zahraničí. Protože kdyby měl krádež na svědomí některý váš americký konkurent, jednoduše byste ho zažaloval za krádež obchodního tajemství a porušení patentové ochrany. Sehnal byste si dobrého právníka a možná by se vám podařilo celou firmu zničit.“

Po studiích Shaw nějakou dobu pracoval v jedné advokátní kanceláři v Kalifornii. Právo ho bavilo, ale nakonec usoudil, že i když ho tato profese intelektuálně stimuluje, práce v kanceláři není příliš vhodná pro člověka, kterému přezdírají Neposeda.

„Přesně tak,“ přisvědčil Harmon. „Své konkurenty ve Spojených státech znám. Ti to nebyli. Jsme malá firma a žijeme z drobtů. S. I. T. je jednou z mála věcí, která nás od ostatních odlišuje. Ta součástka má obrovský prodejní potenciál. Pokud se k ní dostane někdo jiný, podrazí naši cenu a jsme v tahu. Navíc jsem jediným výrobcem, který chce tyhle technologie instalovat ve třetím světě. A budiž, nalijme si čistého vína: i já z toho chci něco mít. Strašně moc lidí se dneska omlouvá za kapitalismus, ale to je prostě kec. Když vydělám peníze, vložím je do dalšího velkého projektu, zaměstnám další lidi a můžu dělat věci, které ostatním...“ Zarazil se a mávl rukou, jako by si uvědomil, že sklouzl k vzletným frázím.

„Tom Pepper mi říkal, že místní pobočka FBI na to nemá kapacitu.“

Podnikatel se zašklebil. „Mají hromadu starých případů. A fer-ringtonská policie? Ti propustili padesát procent zaměstnanců. Slíbil jsem jim, že jim nasypu hromadu peněz do zaměstnanec-kého fondu. Jenže oni mají práce nad hlavu s drogama, vraždama a domácím násilím. Kvůli nějakému chybějícímu strojku ani nezvednou zadek od stolu.“

„Já se toho ujmu,“ prohlásil Shaw.

Harmon k němu vykročil a podal mu ruku. Navzdory drobné postavě měl velmi pevný stisk.

Vrátil se ke stolu, rychle zavolal na dvě čísla a vyzval adresáty, ať přijdou k němu do kanceláře.

Uplynulo sotva pět vteřin, když se otevřely dveře a do kanceláře vstoupila vysoká žena. Dlouhé černé vlasy měla vzadu stažené šátkem, jehož modrá barva se shodovala s odstínem jejích intelektuálských brýlí. Měla vysoko postavené lícni kosti a výrazné rty. Její kostým byl evidentně šitý na míru. Shaw přemýšlel, jestli se žena dříve neživila jako modelka.

Harmon mu ji představil jako svou asistentku Marianne Kellerovou. „Pan Shaw nám pomůže s aktivátorem.“

„Á, no výborně, Marty.“ V obličeji Marianne Kellerové se objevila úleva. Shaw předpokládal, že v takto malé firmě panují téměř rodinné vztahy. A že zrada bolí všechny.

„Proplatíme mu veškeré výlohy, bez připomínek.“ Harmon se zamračil. „Ale můžeme se dohodnout, že nebudete létat soukromým tryskáčem?“

„To je bez debat,“ ujistil ho Shaw.

„Rozumím,“ reagovala Kellerová. Shaw jí podal vizitku, která obsahovala pouze jeho jméno a číslo jeho aktuálního jednorázového telefonu. A na zadní stranu druhé vizitky si zapsal číslo její přímé linky.

Kellerová odešla a v kanceláři ji vystřídala jiná žena. Byla stejně vysoká jako Harmonova asistentka. Světlé vlasy měla spletené do pečlivého copu připevněného vzadu k hlavě. Také ona měla přitažlivý obličej a vzhledem k její sportovní postavě by Shawa nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že tato žena běhá maratony.

Sonja Nilssonová pracovala ve firmě Harmon Energy jako vedoucí ostrahy.

„Pane Shawe,“ řekla na úvod a rovněž pevně stiskla Shawovu pravici. „Ráda vás poznávám.“

Shaw očekával v její řeči přízvuk a také se ho dočkal – jeho stopy ovšem nevedly do Stockholmu, ale poněkud překvapivě do oblasti Birminghamu ve státě Alabama.

„Říkejte mi Coltere.“

Nilssonová pokračovala: „Marty mi řekl, že už s vámi mluvil. Něco jsem si o vás zjistila. Vy se živíte inkasováním odměn?“

„V podstatě jsem jako soukromé očko, které si účtuje až po úspěšném dokončení zakázky.“

Nilssonová se posadila. Měla dokonale vzprímené držení těla a úsporné pohyby rukou a paží. V rukou držela tablet, ale nehrála si s ním. Na zápěstí měla komplikované analogové hodinky a kromě prstenu na ukazováčku pravé ruky neměla na sobě žádný šperk. Shawovi připadalo, že prsten má tvar hada, ale jistý